

אבא!.. אבא!.. ודמעות.

כן, חגי, ורד שלך קוראת לך, ורד שלך זועקת אל השמיים ואל: חזור! ואתה שותק. היא מחפשת את ידי אבא שישארה אל-על וככלב גישוש תחפש אחר ריח בגדיך בין כל הבאים לנחמה.

חגי, ורד שלך מחפשת את אבא מאתמול, את אבא שרק לפני זמן קצר נשאה על כפיים, את אבא שרק בליל אמש עוד נשק על לחיה, אמר 'שלום' ויצא, את אבא שלה! וכלום!! רק חלל ותהום ובכי חרישי מהדהד ושואל: למה?..

חגי, ורד שלך עוד קטנה היום, קטנה עד כדי כך שכמעט לא זכתה להכירך. כשתגדל – נספר לה שאבא שלה היה טוב וחזק, ושהוא היה עובד-אדמה חרוץ ומסור. את אהבתך למשפחה היא אולי כבר זוכרת, אבל גם על זאת נשוב ונספר.

נספר לה איך אבא שלה יצא לעבודה, פשוט לעבודה, כדרכו תמיד עם הטנדר אל דושן שלו, ואיך משם יותר לא חזר. כן ילדונת, האדמה שהוא כה אהבה תבעה ממנו יותר, עוד יותר ממה שהוא נתן לה אי-פעם. בצורה איומה ואכזרית התפזר גופו בין תלמי הכותנה, והאדמה רוותה מדמו. זאת היא האדמה שלנו, ילדה. רבים אולי לא מכירים אותה, אבל אנחנו יודעים שכדי לאחוז בה עמוק, יש לתת לה הכל. ואכן, נתנו...

עוד נספר לה שלא אהבת שבחים ותהילות ולא כל גילויי רגשות. כלפי חוץ היית נוקשה, לפעמים, ומאד סגור (ואולי יש דברים שאני בכלל לא יודע?), אבל מה שכן אגיד לה, זה שהיית ישר. ישר, כנה ושלם – קודם כל עם עצמך ודרכך בחיים – וכך עם כל הבאים עמך במגע, ושהיית עקשני ועקבי, ולכן השגת את אשר רצית. בשקט, תוך שיקול דעת, וביסודיות אופיינית לך.

חגי, יכולתי להמשיך ולספר עוד הרבה אודותיך – הן אח בכור היית לי – אבל אתה לעולם לא אהבת שידברו אודותיך, ובטח שלא בשבחך, ולכן אפסיק.

רק אספר לה עוד מה הרגשתי אני באותו יום בו היא, הקטנה – וכולנו איתה – התייתמנו. אספר לה, שרציתי באותו יום שיעמוד העולם מלכת, ששמיים ירעשו, ותדע תבל ומלואה על העוול המשווע והאסון המחריד שקרה לנו. אבל לא! שמש נהדרת זרחה למחרת, הטנדר שוב יצא כדרכו לדושן ועולם כמנהגו נוהג. כן, ילדונת, החיים הם חזקים, חזקים מכדי שנוכל לעצורם ולו לרגע קט.

ואילו אנו, המצווים להמשיך, נמשיך בהם לאור דמותו של אבא שלך ונישא זכרו עמנו באהבה, ויגון עמוק תמיד...